

[Wilhelm]

ger om alt, hvad der er at forhandle eller kæmpe om på det økonomiske felt.

Det interessante synes jeg mest ligger i, at fremskridtspartiets forslag – lidt mere klodset, lidt mere åbenbart måske – som det rigtigt er blevet sagt, i princippet svarer til det, de konservative kalder det permanente kontaktudvalg, og det, som LO-formanden har lanceret, og som han kalder fællessekretariatet mellem LO, Dansk Arbejdsgiverforening og staten.

Glistrup (FP):

Økonomiministeren ulejligede sig kun med at komme med ét eneste argument vedrørende den sag, vi her behandler, og det var en henvisning til, hvad han sagde fra denne talerstol for 2 år siden. Lad os derfor kigge efter, hvad det i grunden var, ministeren meddelte os dengang. Det var, at ministeren besad patentløsningen på, hvordan man skulle drive indkomstpolitik; det vidste økonomiministeren alt om, og derfor havde han ikke brug for den håndsækning, som kom fra folketingets dengang tredjestørste parti, fremskridtspartiet. All right, det var en udtalelse, som ministeren kom med, og vi sagde da til ham, at vi selvfølgelig måtte ønske ham alt held med den indkomstpolitik, han ville føre, men vi måtte så mødes ved næste korsvej, og det gør vi nu.

I mellemtiden har økonomiministeren unægtelig vandret ad en bitter vej for at nå frem til at få bekræftet eller afkræftet, om han skulle have ret i, at han vidste, hvordan man skulle tilrettelægge en indkomstpolitik. Her ved dette årsskifte går vi ind i en ny periode, hvor vi må se i øjnene, at vi på alle de felter, som økonomiministeren befatter sig med, er ved på samme tid at slå negative bundrekorder. Det gælder beskæftigelsen, det gælder valutastillingen, det gælder statens finansstilling, det gælder renten; inflationen er stærkt på vej opad. Sådan kan vi gå alle de økonomiske nøgletal igennem. Når man er kommet til så elendige resultater, som vi rent faktisk må konstatere at man er nået frem til, så havde det dog været rimeligt, om økonomiministeren havde brugt sin taletid til at foretage en selvansøgelse og vurdere, om det så var den rigtige metode, man havde benyttet her i det mellemliggende par år.

Forholdet er det, at det danske samfund nu i økonomisk forstand samtidig er angrebet af så mange forskellige sygdomme, at jeg ikke engang tror, ministeren selv forestiller sig, at tilrettelæggelsen af indkomstdannelsen i de kommende år vil kunne ske overensstemmende med den måde, som man traditionelt benytter, altså ved forhandlinger mellem parterne rundt omkring i mange forskellige instanser, mange forskellige led, hvorefter man så ser på: hvad bliver det samlede resultat af denne metode? Med den afkræftethed, som det danske samfund lider under, vil vi med den metode nå til resultater, som man ikke kan bære.

Derfor må folketinget som landets øverste statsmagt ind i billedet for at sikre, at indkomstdannelsen i de kommende år bliver af en karakter, som vi kan forsvare. Og når folketinget skal til at påtage sig denne opgave, som det jo traditionelt ikke har befattet sig med, må vi selvfølgelig ikke forkaste at få gode råd fra dem, der har beskæftiget sig med de områder igennem adskillige menneskealdre. Så langt tror jeg i og for sig også økonomiministeren vil være fuldstændig enig med fremskridtspartiet.

Men den metode, som man fra regeringens side har benyttet i det forløbne par år, den metode, som har bestået i, at man har kaldt så den ene organisation og så den anden organisation ud til forhandlinger på Marienborg, den tør efter de resultater, som er opnået, de skandaløst dårlige katastroferesultater, som vi er nået frem til, faktisk have bevist sin uegnet, og det er mere end dristigt at gå ind i endnu en periode for indkomstdannelsen, hvor man endnu en gang tyr til den metode, som har vist sig at være uegnet.

Derfor må enhver, som nærer bekymring for landets økonomi, nu sige: kan vi finde andre metoder? Det, som fremskridtspartiet her foreslår, er jo i virkeligheden ikke så fjernt fra det, som en af dem, der sidder i centrum af disse problemer, formanden for LO, Thomas Nielsen, nåede frem til i det indlæg, han havde i det økonomiske råd i sidste måned, og som han har fulgt op med forskellige udtalelser til offentligheden, at man må ind på at have forhandlinger imellem organisationerne og de politiske myndigheder.